

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • № 119 (2535). ЧЕТВЕР, 5 ЖОВТНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

РОЗПОВІДАЮТЬ НОВАТОРИ

Позавчора в Кіровограді відбулася прес-конференція новаторів виробництва, які стали засвічками руху за виконання завдань трьох років п'ятирічки до першої річниці Конституції СРСР, керівників передових підприємств області.

На запитання журналістів відповіли депутат Верховної Ради СРСР бригадир формувальників ливарного цеху ковкого чавуну заводу «Червона зірка» В. І.

Гетьманець, лауреат премії Ленінського комсомолу шліфувальника заводу тракторних гідроагрегатів Юлія Євтушенко, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади регулювальників апаратури заводу радіовиробів Володимир Рибченко. Вони розповіли про те, якого поширення набула ініціатива в робітничих колективах. Керівники комбінату «Кіровоградважбуд», заводів друкарських машинок і радіовиробів розказали про перспективи соціально-економічного розвитку підприємств.

На сьогоднішній план трьох років у місті виконали 305 колективів і понад 600 новаторів виробництва.

ГІДНО НЕСУТЬ ПРАПОР ЗМАГАННЯ

Комсомольсько-молодіжні бригади слюсарів-котельників Миколи Лозинського і токарів Петра Швеця з ремонтно-механічного цеху Побузького нікелевого заводу виступили на початку року іні-

ціаторами змагання серед молоді Голованівського району на честь першої річниці Конституції СРСР і 60-річчя ВЛКСМ. Обидва колективи гідно несуть прапор трудового суперництва. Наприклад, під час ремонту плавильної печі вони виконували завдання на 200 і більше процентів.

Молоді заводчани виявили себе прекрасними раціоналізаторами. Їхній

спільний здобуток — за дев'ять місяців введено 12 пропозицій з економічним ефектом близько 13 тисяч карбованців. Сьогодні бригада Лозинського працює в рахунок травня 1979-го, а бригада Швеця — в рахунок грудня нинішнього року.

В. ЧАБАНЮК,
секретар комітету комсомолу Побузького нікелевого заводу.

НЕ ТІЛЬКИ СВІТЛА, ЩО У ВІКНІ...

У СКЛАДАЛЬНОМУ цеху № 5 Кіровоградського заводу дозуючих автоматів обіди перерва. Виступивши навколо столу, завзято стукнули історіями, любителями гри «нозла». А в протилежному кінці цеху горів десятком лампочок. Нікому було сказати доміношникам: «Навіщо ви очі псуєте? Поставили б стовпи під «ілюмінацію», все одно горить без користі». Але вони, мабуть, не потребували такої поради, бо, чесно кажучи, день видався сонячним і світла в кутку вистачало. Тоді дивним здавалося, що освітлюється та половина цеху, де якраз немає людей.

В. О. Глейзер, начальник цеху, теж немало здивувався:

— Горить? Вимкніть світло, — звернувся він до одного з робітників, хоч потреби в цьому вже не було: обідня перерва мінчалася.

Дільниця складання поштових ваг знаходиться на другому поверсі. Освітлення колектив у переважній більшості своїй житочний, то в «нозла» тут не грали. Кілька робітників мирно обідали в куточку, а по всій дільниці горіло дев'ять неонових світильників з лампочками по боках. З кабінету майстра В. М. Клименського, якщо відчинити двері, обідню «ілюмінацію» добре видно. Але він, певно, не надавав цьому особливого значення чи просто не помічав. Судячи з його слів, і те і друге:

— Не вимкнули світла? Мабуть, не помітили. Денне ж освітлення...

Та найістотніше сяяло в обідню годину механічна дільниця інструментального цеху: 7 світильників і 6 лампочок цедра злили своє світло на приміщення, де не було жодної душі. Додамо до цього дві лампочки, що горіли над верстатами. Ніхто не заперечує, освітлення тут справді потрібне, бо вікна добре-таки закриті.

(як, до речі, і в цеху № 5).

Але ж під час перерви... За вимкнення струму відповідає черговий електрик, — знайшовся А. А. Масинівський, який керує дільницею. Сказати відверто, за це відповідають начальники цехів, дільниць і відділів. А вимикають струм спеціально призначені ними люди. Якщо ж електрик бігатиме по всіх усюдах і клацатиме вимикачами, то на це йому піде хвилини десять.

Важко сказати, скільки ніловат-годин «з'їдають» лампочки під час обідньої перерви. День на день не схожий. Важливе і інше: спокійнісінько покурюють собі молоді хлопці, не звертаючи уваги на такі «дрібниці». Де гарантія, що завтра котрийсь із них не залишить на півгодини увімкнутим свій верстат (а струму він бере куди більше, ніж лампочка, погодьтеся). З чого ж тоді починати виховання у людини почуття господаря, для якого дрібниці не існують ні в чому і ніколи?

Завод має непогату політичну економію електроенергії. Завдяки технологічним змінам у процесі нагрівання гальванічних ванн підприємство протягом року заощаджує 142 560 ніловат-годин.

Тоді втрати від лампочок, мабуть, не на першому треба переподити, бо згодом вони такі вилітають в соліднішу суму. Секретар комітету комсомолу заводу Леонід Зубович розповів, що цього року проводились рейди штабу «Комсомольського прожектора» по економії енергоресурсів. Вони дали конкретні результати. Але на підприємстві й досі існує проблема увімкнутості без потреби лампочок. Висновок? Його повинні зробити комсомольські активісти.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комуніста».

Ось уже два роки Валентина Лисова очолює комсомольсько-молодіжну бригаду розкрійниць першого цеху Кіровоградської взуттєвої фабрики. Нині колектив один із кращих на підприємстві. Включившись у змагання на честь 60-річчя ВЛКСМ і першої річниці Конституції СРСР, розкрійниці виконали річне завдання по економії ширяних товарів за сім місяців. На звітно-виборних зборах, які відбулись нещодавно, спільним зисом обрали Валентину секретарем комсомольської організації цеху.

На фото: вгорі — Валентина ЛИСОВА.

Фото В. ГРИБА.

РІВНЯННЯ— НА СТАРШОГО БРАТА

Квіти, святкове піонерське убрання, радісні усмішки на обличчях піонерів середньої школи № 16 м. Кіровограда. Це хвилинка — і:

— Дружина, рівняння на прапор! До проведення Всесоюзної піонерської лінійки «Ми вірна зміна твоя, комсомол» стоять струнку! — лизають слова старшої піонервожатої Валентини Вієцької.

Величезний живий квадрат згвинув у єдиний строю.

Готові до складання рапортів Андрійко Мельниченко, Наталя Олександрівна, Оля Литвинова. Ім'я про що розповісти. Хороші знання, допомогу своїм молодшим друзям — жовтенькам, зняття в гуртках, секціях, студіях праці на прикладній навчально-дослідній діяльності — все це юні ленінці присвячують знаменній даті — 60-річчю Ленінського комсомолу.

Вже стало традицією щороку 2 жовтня, в річницю того пам'ятного дня, коли В. І. Ленін з трибуни Третього з'їзду РКСМ звернувся до молоді із закликом учитися комунізму, оволодівати знаннями, жити і працювати по-комуністичному, — проводити Всесоюзну піонерську лінійку. В цей день

багатомільйонна армія червоногастручної піонерії країни звітує перед своїм вождям — комсомолом про всі найважливіші свої справи, про те, як юні ленінці рівняються на комсомол, як виконують постанови XVIII з'їзду ВЛКСМ.

Хвилюються посьмихлястці Тая Бігун і Лілія Бандишевська. Сьогодні їх та багатьох інших старшокласників посвячують у загони піонерської вожді Кілька днів тому діяча стали комсомольцями, і бути загонними вождями в четвертому «В» класі — це їхнє перше комсомольське доручення.

На своє свято піонери школи запросили гостей — ветеранів партії і комсомолу І. І. Довгого, В. Г. Ляшенка.

— Юні ленінці — вірна зміна комсомолу. Вам продовжувати справу наших батьків. Ви повинні гідно нести їхній прапор далі, свято виконувати заповіді великого Леніна, — каже Іван Іванович Довгий. — А для цього необхідно багато й наполегливо вчитись, оволодівати основами науки і техніки, пізнавати навколишній світ.

Нинішній тиждень оголошується ударною піонерською вахтою. Це і відмінні оцінки, і зразкові поведінки, і тонни зібраного металобрухту, і тимувальська робота, і ще чимало інших піонерських справ.

Л. ВДОВІНА,
піонервожата середньої школи № 16 м. Кіровоград.

ТРУДОВИЙ СЕМЕСТР ТРИВАЄ

Шість груп другого курсу нашого технікуму вже три тижні зайняті в підшефному радгоспі «Зоря» Кіровоградського району. Учні збирають овочі, фрукти, працюють на консервному заводі.

Поруч майбутніх працівників торгівлі трудяться учні медичного училища. З ними ми постійно

змагаємось, результати трудового суперництва висвітлюємо щотижня в «Бойовому листку».

Іде соціалістичне змагання і між самими групами нашого технікуму. В його авангарді — групи ТПМ-27, ТПД-28, ТПМ-23. А кращі з кращих — Вадим Іванов, Ірина Верещенко, Олег Кімбург.

М. ДЕРІВ,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського технікуму радгоспської торгівлі.

КОМСОМОЛЬЦІ ЕЛЕКТРОМАШИНОГО ЦЕХУ ЗАМАЙСЬКОГО ЛОКОМОТИВНОГО ДІЛЮ ЗАРАХУВАЛИ ДО СВОГО КОЛЕКТИВУ ЧЛЕНА ПІДПІЛЬНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «СПАРТАК» МИХАІЛА ГРОМОВОГО І ВИКОНУЮТЬ ЗА ЦЬОГО ВИРОБНИЧІ ЗАВДАННЯ. МОЛОДІ ТРУДІВНИКИ ГІДНІ БЕЗСТРАШНОГО СПАРТАКІВЦІ — ОСЬ УЖЕ СЬОМІЙ МІСЯЦЬ ЦЕХ ПОСТАВЛЯЄ ПЕРШЕ МІСЦЕ В СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ.

НА ФОТО (ЗЛІВА НАПРАВО): КРАЩІ РОБІТНИКИ ЦЕХУ КОМСОМОЛЬЦІ ОЛЕН САНДР ГОЛОВАНОВ, ВОЛОДИМИР КЛИМЕНКО, ВОЛОДИМИР НЕГУДИХАТНО, СЕРГІЙ НІКІТИН ТА ВОЛОДИМИР БУЛГАЗ.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

1 ЮДИНА народжується для добра. Ця істина загальновідома, як загальновідомо й те, що в Радянській країні кожен — коваль своєї долі. Для нашого ладу найвища соціальна цінність — людина, а найповніше задоволення її зростаючих матеріальних і духовних потреб — головна мета всієї економічної діяльності Радянської держави. Саме при соціалізмі реально втілюються в життя знамениті слова «Маніфесту Комуністичної партії»: «Вільний розвиток кожного є умова вільного розвитку всіх». І втілюються вони не стихійно, а цілеспрямовано, на основі реалізації відповідних статей спеціального розділу Конституції СРСР «Держава і особа».

Тим часом буржуазні ідеологи, ревізійники — критики соціалістичного укладу життя весь час прагнуть довести, ніби цей крилатий вислів несумісний із свободою особи. Вони твердять, що при соціалізмі відбувається «нівелювання людей», а особа «поглинається колективом». Нема нічого безглуздішого й брехливішого, ніж таке твердження. Насправді лише соціалізм робить особу по-справжньому вільною. І найвищий вияв цієї свободи — свобода від експлуатації, безробіття і страху за завтрашній день. Саме ця свобода — основа всіх інших свобод, гарантованих Конституцією СРСР.

Давайте ж разом побуваємо в одному із сіл Кіровоградщини. Виберемо його цілком випадково, спокосившись на гарну назву. Село це — Добрянська, що у Вільнянському районі. Звичайне українське село.

Знайомтесь

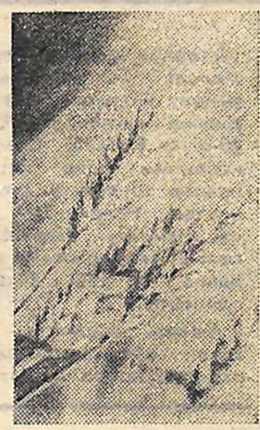
«Добрянка — село, центр сільської Ради, розташоване при впадінні Сухого Ташлика в Синюху, за 15 км на північ від районного центру. Населення — 1850 чоловік», — читаємо в «Історії міст і сіл УРСР».

Нині в Добрянці міститься центральна садиба колгоспу імені Зайковського, Героя Радянського Союзу, полковника, що загинув при визволенні Вільнянського району від фашистських загарбників. Його іменем названо й піонерську організацію місцевої середньої школи, комсомольську організацію колгоспу. В центрі села — пам'ятник герою. Звідси, від пам'ятника, починають знайомити приїжджих із селом.

Ошатні будинки по обидва боки асфальтової стрічки дороги. Двоповерховий красень — Будинок культури, адміністративний будинок сільської Ради і правління колгоспу, кілька магазинів, середня школа, три дитячих садки, лікарня, бібліотека, кафе. Це вам покажуть за кілька хвилин. І обов'язково згадають, що село засноване в першій половині XVIII століття запорізькими козаками, що неподаляк Добрянки, за Марковим Яром, знайдено скарб бронзових речей II тисячоліття до нашої ери...

Село будується. В самому центрі, поблизу Будинку культури, готують до задачі новий дитячий садок. На останній сесії сільської Ради, що відбулася 21 вересня, народній обранці ухвалили рішення про будівництво нової середньої школи.

Розповідаючи про село, не можна, звичайно, не згадати про його відомого мешканця — Ф. Д. Гетьманця, заслуженого лікаря УРСР, нагородженого за багаторічну плідну працю орденом Леніна і Жовтневої Революції, члена Республіканського комітету захисту миру, удостоєного золотої медалі «Борцям за мир». В учнівському колективі середньої школи Добрянки працює заслужена вчителька УРСР Є. І. Пирга... Як бачимо, особи не «поглинаються» колективом. І добрянці пишаються своїми

земляками, відомими далеко за межами області.

Її господарі

Будинок культури — гордість добрянців. Це справжній центр культури села. А тому ватажок колгоспної комсомолки Катерина Нітрич розповідає передусім про його роботу, про те, яку роль відіграє він у житті 65 комсомольців колгоспу та шкільної молоді.

Дванадцять гуртків художньої самодіяльності. Не в кожному районному Будинку культури працює стільки. Хоровий, вокальний (для дорослих і дітей), два танцювальних, духовий, естрадний, художнього читання, драматичний... Є навіть своя студія балетного танцю. На відміну від міських — безплатна. Керує гуртками молоді — Людмила Чоботар, Люба Черненко, Олександр Колесніченко, Володимир Березовський, Анатолій Бобов...

Секретар комсомольської організації Катерина Нітрич веде заняття драматичного гуртка. Щойно закінчили роботу над п'єсою О. Коломийця «Гориня» і приступили до розучування ролей п'єси на комсомольську тему. Задумка — виступити підготувати виставу до 60-річчя ВЛКСМ. А поки що Л. Чоботар, Л. Заболотна, Л. Лисіван, котрим довірено головні ролі, готуються до чергових репетицій. Якби ще послухали ви виступ естрадного ансамблю «Сусіря» чи художньої агібригади «Колос», яка працює при сільському Будинку культури, то неодмінно переконатися б у тому, що для вільного розвитку творчих обдарувань молодих добрянців є всі умови.

Коли зайшла мова про вечори, що їх улаштовує комсомольський актив, багато говорили про один із них — на тему «Під бойові знамена ставайте, ветерани!» Та це, певно, й не дивно. Молодь шанує юність своїх батьків. Як

розповіли мені в комітеті комсомолу, задовго до проведення вечора активісти почали збирати дані про своїх земляків, що захищали Батьківщину в роки Великої Вітчизняної війни. 168 із них живуть нині в Добрянці. Виланували їхньої бойової і трудової слави й було присвячено отой вечір, що так запам'ятався всім. А особливо та мить, коли під мелодію улюбленої пісні ветеранів «Давай Перемога» ті з них, що дійшли до Берліна, залишали автографи мирних днів на спеціальному стенді слави. Його так і зберігають нині в Будинку культури...

Єлизавета Іванівна Пир-

тор Пилипчук — мабуть, наймолодший член виконавчого комітету Добрянської сільської Ради народних депутатів. Ному двадцять дев'ять. Працює керуючим відділом № 1, за фахом агроном.

Народні депутати регулярно зустрічаються з виборцями, вислуховують їхні накази, звітують про виконання. Це корисно й потрібно. Та колективна відповідальність не виключає індивідуальної. І це добре розуміє і Віктор Пилипчук. У нього своя діяльність, він почуває себе за все відповідальним. Дрібниць тут немає. Тому Віктор з однаковою наполегливістю займається впорядкуванням центральної

невтішними: більшість

Одні відповіли, що не вірять у майбутнє, другі були переконані, що їм ніколи не впадеться розбагатіти, треті сумнівалися, що зможуть дістати роботу до душі. Більшість, щасливими вважають себе ті молоді американці, котрі мають освіту, роботу і річний прибуток у 3000 і більше доларів. Комсомольці відповіли на анкету: «Зіє утк» бідкався, що у молоді відсутні «високі ідеали». А звідки їм узялися, отим ідеалам, коли журнал твердить, що щастя в грошах? А щоб утішити «щасливих», які не зуміли розбагатіти, він пропонує їм... піти в гості або до церкви.

Юнакам же і дівчатам США потрібне зовсім не це. Їм потрібна впевненість у завтрашньому дні. Впевненість, якої не може гарантувати капіталістичне суспільство, бо його хижацькі закони ворожі особі, вони калічать людські долі. Тому-то молоді, що розчарувалися в сьогоденні, втратили віру в майбутнє, не до «високих ідей».

«У мене є Батьківщина, я живу для неї, у мене є мета в житті, я впевнена, що вона здійсниться, а це означає, що я щаслива...». «Щастя знайдеш у праці». «Щастя — це коли живеш під мирним небом». «Бути щасливим у наш час — означає бути гармонійно й різнобічно розвинутим». «Щастя — це життя для людей і робота їх щасливим». «Людина щаслива тоді, коли вона не почуває себе зайвою в суспільстві». «Щастя — це бути корисним Батьківщині». «Щастя — це бути на землі Людиною...». Ось деякі з відповідей молодих добрянців на перше запитання анкети. Більшість опитаних і дітяч вважають за щастя бути корисним своїй Батьківщині, піти на службу. Отож кожен з опитаних сільських юнаків і дівчат озброєний саме тими «високими ідеалами», яких так бракувало їхнім американським ровесникам. По-різному вони сформулювали свої думки, але всі твердять одне: лише за умов соціалістичної дійсності можна бути по-справжньому щасливим.

«Що ти найбільше цінуєш у людині? Яку рису?» — таким було інше питання анкети. «Любов і відданість Батьківщині», «Совість, сміливість, працьовитість», «Чесність», «Простоту, знання своєї справи», «Правдивість», «Розум», «Уміння розуміти інших», «Людяність» — відповіді різні, але знову ж такі є в них одна спільність — усі вони відображають моральному кодексу будівника комунізму.

Яка ж найближча мета у юного жителя Добрянки? Школярі визначають її чітко і вписано: «Вступити до інституту», «Здобути вищу освіту», «Здобути професію», «Вчитись у технікумі»...

Про що ж мріє молоді Добрянки? «Робити людям добро», «Бути людиною», «Бути корисним Батьківщині», «Приймати користь людям», «Стати хорошим спеціалістом своєї справи», «Полетіти в космос», «Створити щось корисне для людей», «Наблизити той час, коли всі люди на землі будуть щасливими», «Про мир на всій планеті»...

Світлі мрії щасливих людей. Зважте, знову пов'язані вони в основному з добротворенням. Своєю крію кожен бачить певний зміст від життя інших людей, від своєї Батьківщини.

«Мати власну віллу», «Розбагатіти», «Бути вільним від кого незалежним», «Мати де жити», «Влаштуватися на роботу, де гарно платять»... Так відповіли на це ж запитання більшість чикагських ровесників добрянців.

Мрії про забезпечення життя про ті ж гроші, про роботу про дах над головою. Елементарні умови для нормального життя — це лише мрія в капіталістичному світі.

Мені пригадується у зв'язку з цим давній італійський фільм «Дах». У ньому розповідається про двох молодих людей, які одружилися, але не мають житла. Їм ні на кого розраховувати. Є в Італії закон — коли когось удеється за ніч на вулиці, будувати дах і звести над ним дах, його ніхто не має права виселити. У фільмі «Дах» Наталя і Луїза з друзями ставлять за ніч не будинок, а халупу. З надзвичайною силою передано драматизм становища молодих людей. Перший же промінь сонця може зруйнувати їхню мрію.

І коли дах було збудовано, по очах Наталя побігли слюзи щастя. Чомусь пригадався мені саме ці останні кадри з фільму, коли я розглядав ошатні будинки в Добрянці. Таке звичайне право на житло, гарантоване Конституцією СРСР, тут, у селі, матеріалізується в повсякденні будні, що споруджуються з допомогою колгоспу. Появляються в центрі села й двоповерхові будинки із сучасними квартирами. І живуть у них щасливі люди. У щасливого народу щасливі людські долі.

Ю. ДМИТРЕНКО
спецкор «Молодого комунара».

• Ми — радянські

Добрянці

ЗА РЯДОМ
КОНСТИТУЦІЇ СРСР

та комсомолкою стала в лави добровольців — за хисників Сталінграда, була зв'язковою армії генерала Чуйкова, згодом закінчила офіцерські курси, пройшла дорогами війни сотні кілометрів, визволяючи Чехословаччину, Польщу, Німеччину... Та не дарма російське прислів'я твердить: «Медаль за бій, медаль за труд з одного металу ллється». До бойових нагород Є. І. Пирти приєдналися відзнаки за мирну працю. Серед них — знак «Заслужений учитель УРСР», медалі «Ветеран праці». Це вона, Єлизавета Іванівна, і десятки таких, як вона, фронтовиків — добрянців, відстоявши рідну землю, творять на ній добро.

Азбука державної дії

У людини, котру обирають до органів державної влади, великі права. Користується вона ними як політик, як громадянин, як довірена особа народу. І тут навіть різниця у віці має значення. Бо ж за п'єсою — життєвий досвід, глибина переконань, твердість характеру... У Добрянці молодим довіряють. І те, що за новою Конституцією СРСР у вирішенні справ державної ваги беруть участь іще зовсім молоді люди, лише зміцнило, розширило це довіря. Щоб господарювати оміло, зі знанням справи, молоді учаться. Чотирнадцять молодих добрянців після закінчення інститутів і технікумів повернулись у село спеціалістами, почнуть працювати на різних ділянках колгоспного виробництва. Так, як їхні попередники Лариса Мамулаг, Катерина Тимогін, Геннадій Долгоз, Василь Тернавський, Віктор Пилипчук...

Розповімо, хоча б коротко, про одного з них. Вік-

АНКЕТА «МК»

1. Твоє уявлення про щастя?
2. Про що мрієш?
3. Що найбільше цінуєш ти в людині? Яку рису?
4. Твоя найближча мета, життєві плани?
5. Твій улюблений вислів?
6. Чи є у тебе девіз життя? Який?
7. Твоє уявлення про нещастя?
8. Чим ти займаєшся? Твоя робота (навчання) тобі подобається?
9. Що тобі не подобається в роботі?
10. Переконаний ти, що твої плани здійсняться? Якщо ні, то чому?
11. Що зміцнює твою впевненість?
12. Назви історичну особу з минулого або сучасного, яка вплинула у тебе найбільше повагу і захоплення.

Відповіді на запитання напши на окремому аркуші паперу, відповідно пронумерувавши і надішли до редакції.

НЕВЖЕ ЧУЖІ?

Добридень, шановна редакціє! Завжди читаю наш «Молодий комунар». Приваблює, зокрема, рубрика «Клуб молоді сім'ї». Зауважу Катерину. Мені 21 рік. У мене є сім'я. Рос-те син Володя. Незабаром йому випов-ниться рік.

Моє життя склалося не так, як я хоті-ла. Може, це саме пише не одна жінка, але у кожної на те свої причини. Звичайно, життя ми самі собі будемо, самі вибираємо дороги для себе і водночас нерідко недоволені життям, самі нарі-каємо на нього, мовляв, не склалося во-но так, як мріялося. Я зрозуміла, що уявити сімейне життя до одруження важко або й неможливо.

Трепалося так, що я вийшла заміж, не кохаючи свого чоловіка. Просто поважала його за веселу вдачу, вміння цікаво розповідати. В цьому моя помилка. І зрозуміла я це тоді, коли стало неможливо виправити становище.

Спитаєте, чому ж виходила заміж, якщо не лю-била? Розумію, та що поробиш, коли ніколи не буває такого кохання, як перше: чистого, відвер-того, ніжного. На жаль, з людиною, яку я коха-ла вперше, прійти через усе життя разом не су-дилося. Хто винен у цьому? Є таке прислів'я: «Коли розлучаються двоє, то винні обидва».

Вийшла заміж за іншого і вважаю себе одино-кою.

У мене син, чудова робота, затишна квартира. А все одно не почуваю себе щасливою, бо ж не-має головного — любові. За роки подружнього життя я звикла до чоловіка, визнала його харак-тер, звички. Ми з ним майже ніколи не сперечає-мося. Та відчуваю, що взаємні наші нещирі.

«Ми чужі, не любимо одне одного», — такі сло-ва мені одного разу сказав чоловік.

Що стримує нас? Якими ниточками ми зв'язані? Якщо ми розлучимось, то мені буде нелегко, бо я дуже звикла до чоловіка. Буде важко на серці, бо у мене росте син. Він питає, чому я не збе-регла сім'ю, чому батько не з нами? Що я йому скажу? Адже не скажеш, що не склалося життя. Хіба ж він зрозуміє таку коротку відповідь?

А для мене принизливо: жити і пам'ятати, що треба завжди мовчати і «проти» ніколи нічого не говорити, бо чоловік може просто образити мене. Мовчу, з усім згоджуюсь, інколи хочеться сказати, що не люблю його, але стримуюсь, бо він розцінить це як зраду, адже вважає так: не любить мене — любить іншого.

Катерина Г.

Новгородківський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ: ЩО В, ЧИТАЧУ, ТИ ПОРАДИВ КАТЕРИНІ?

РОЗДУМИ ПЕДАГОГА

ДОПОМОЖІТЬ ТАТОВІ

ЦИМИ днями я прочитав у «Молодому комунарі» під рубри-кою «Клуб моло-дої сім'ї» статтю

«Сучасний тато». Тема її злободенна, але мені здається, що вона ще не при-вернула уваги достатньої кількості тих людей, які б глибоко розкрили проблему сьогоденної сім'ї, роз-робили цільну, всім доступну, зміс-тову сімейну педагогіку. Питання формування сімейних стосунків, ор-ганізації справжнього сімейного виховання на принципах марксист-сько-ленінської педагогічної науки надзвичайно важливе. Незважаючи на дедалі зростаючу виховну роль школи, на розширення бази дошкіль-ного виховання і вдосконалення всієї виховної роботи, сім'я була, є й буде основним осередком формування характеру кожного окремого індиві-дуума. Всі інші заклади або продов-жують виховання, або займаються переважно навчанням. І те й інше не за-жди дає бажані результати.

Якщо сьогодні допускаються право-порушення неповнолітніми, якщо ці порушення нерідко перероста-ють у злочини, то винна тут на 99 процентів сім'я. І це я кажу не на за-хист школи, себе, педагогів, виховате-лів. Зовсім ні.

З цієї точки зору важливо поруши-ти питання: яким же повинен бути батько? Бо, на мою думку, організа-тором виховної роботи в сім'ї має все-таки бути він, хоч і спостерігає-ться поки що протилежне.

Не секрет, що в різних сім'ях, ма-буть, повинні бути різні методи виховання, хоч мета й одна — ви-ховати цільний, цілеспрямований, все-бічно розвинутий характер, з усіма притаманними рисами справжньої людини. Сьогодні все голосніше у виховній роботі звучить фраза: «Не важливо, ким будеш, важливо, яким

ти будеш». Ось оте «яким» і має стати цент-ром, навколо якого про-ектується виховання ді-тей у сім'ї.

Я вище казав, що тре-ба виховати цілеспрямований характер. По-годьтеся, що у нероби і міщани, яка сидить на ший у мамі і тата, і є та-кий характер. Але він гартувався не в тому горні, з якого повин-на вийти справжня ри-дянка людина. Бо з та-ким характером може бути і хам, і нероба, і міщанин. Може йде про те, щоб цілеспрямована натура форму-валася насамперед на основі люд-ської доброти, душевності, поваги до людей, готовності прийти на допо-могу тим, хто опинився в біді, на основі працелюбності, високої внутрішньої культури. Хто може закласти основи таких рис, такого характеру? Звичай-но, сім'я.

ЩО МОЖЕ бути почеснішим, святі-шим у житті, ніж залишити після себе фізично й морально здорове потомство, здатне успішно продо-жити справу своїх батьків! Тільки то-ді старше покоління може спокійно в підсумку життєвого шляху сказати, що воно виконало свою, я б сказав, історичну місію.

Потрібно, щоб кожна молода сім'я програмувала виховання своєї дити-ни з дня її народження. Таке програ-мування і його практичне здійснення можливе лише в дружній сім'ї, де існує взаємна повага, в основі якої лежить глибоке, нічим не земінне по-чуття, вкладене в милозвучне слово «любов».

Найменший прояв нещирості між молодим подружжям, найменша гінь підозри, зверхності когось із них над іншим — усе це дитина вловлює своїми тонкими, ніким не помічени-ми локаторами душі і відкладає на тонкій надчутливій плівці свого дитя-чого розуму, своєї дитячої пам'яті.

Виховувати дитину треба тільки жи-вим, особистим прикладом, своїми поведінкою, діями, переконаннями, звичками, хорошими манерами, мрія-ми і прагненням здійснити їх. Ось то-ді розмови з дитиною в межах її розумових здібностей (згідно з віко-вим розвитком) доповнюватимуть ба-чене у батьків, вироблятимуть по-няття, чому так чинити «добре», а ось так «погано».

Можна навести найпростіший при-клад. Батьки вчать сина казати лише чисту правду. Самі стараються всіма своїми вчинками довести, що завжди кажуть лише правду. І ось задзвонив телефон тата до мамі: «Підніми трубку. Якщо Н. скажи, що мене не-має вдома». Мама зробила так, як просив тато. Син усе чув. Після цьо-го батьки можуть більше синові про правду не казати. Досить одного факту, щоб дитина зрозуміла, що правду говорити не обов'язково. По-дібних прикладів можна навести без-ліч. І не вигаданих, а взятих із що-денного сімейного життя.

І на закінчення. На одній із фраз статті «Сучасний тато» я хотів би за-гострити увагу читачів. Ось вона: «...ми зовсім тут не ратуємо за збе-реження невеликих шлюбів за всяку ціну. Мало хто тепер задовольняє-ться жалюгідною долею нелюбимої дружини чи нелюбимого чоловіка». Справді, це так. Але високий процент розлучень не може не схвилювати мене як педагога. Є тут над чим за-мислитись. Тепер немає шлюбів з розрахунку. Шлюб у нас давно втра-тив комерційний характер, який він мав в експлуататорському суспіль-стві. Ніхто у нас нікого не примушує йти за нелюба чи одружуватись на нелюбимій. Ніхто наречених не три-має під паранджею чи за високим парканом. Школа, технікум, училище, вуз, робітничий колектив — це місця, де юнаки і юнки, молоді люди мо-жуть придивитись, вивчити одне одного, десятки раз перевірити свої по-чуття.

Так де ж беруться тисячі нелюби-мих? Мабуть, тут іще щось інше. Що?

Я за одну дуже важливу соціальну проблему — за виховання серйозно-го, до глибини душі і серця усвідом-леного ставлення до шлюбу, щоб бу-ло так: створив міцну, дружню сім'ю — значить поклав іще одну цеглину на мур великої будови ко-муністичного суспільства. Невдалий шлюб — це не тільки особиста тра-гедія молодих людей, це трагедія суспільства. Навчити молодь не лег-коважити шлюбом, готуватися до нього серйозно, з усією відповідаль-ністю не тільки перед рідними, а й перед усім суспільством — наше невідкладне завдання.

І. ЄВСЕЄВ,

директор Долинської середньої школи № 2 імені А. С. Мака-ренка.

О СЛУЖБА СЕРВІСУ: шефство комсомолу

ТАКІ СХОЖІ ДІВЧАТА

В УНІВЕРСАЛЬНОМУ тор-говельному об'єднанні «Кіровоград» працює коло тисячі чоловік. З них 480 — молоді продавці. І хоча кращу бригаду вибрати нелегко, та всі в об'єд-нанні вважають, що дівча-та із секції «Музтовари» трудяться найкраще. І це так. Комсомольці — іні-ціатори всього нового, пе-редового в торгівлі. Їхні професійне й духовне зрос-тання товариші поміча-ють щодня.

Працює бригада в незмін-ному складі вже майже два роки. Всі питання дів-чат розв'язують разом. З початку роботи магазин у бригаді не було недо-стат, невипонання плану, прогнів.

Коллектив удостоєний чес-ти називатись бригадою імені ХХІ з'їзду КПРС, а члени колективу — носи-ти звання «Молодий гвар-дієць п'ятиріччя».

За підсумками першого півріччя бригада перемогла серед комсомольських колективів сфери посту-пів міста. Її записали на райо-ну Дошку пошани, вона в другому кварталі посіла перше місце по УТО «Кі-

ровоград» і має намір не поступитися ним у третьо-му кварталі. Два члени бригади, Галина Куликов-ська і Віра Ніколенко, як учасниці танцювального колективу, їздили цього року до Болгарії. Бригада першою в об'єднанні ви-ступила ініціатором вико-нання завдань трьох років п'ятиріччя до Дня Конституції.

Як самі дівчата оціню-ють свою нелегку профе-сію?

Люба Гончаренко на за-питання, чому вона вибрала професію продавці, відповіла:

— У нас це, можна спа-зати, сімейна професія. Дві мої старші сестри пра-цюють продавцями. В тех-нікумі я більше уваги звертала на інші групи то-варів, зокрема мене ціка-вило взуття. Але сьогодні я не можу уявити себе в якійсь іншій секції. Та й Таня Бурмакова допомага-ла мені з самого початку.

Тетяна Бурмакова разом з Любою закінчила Кіро-воградський технікум ра-дінської торгівлі. З дитин-ства мріяла стати лікарем.

Що ж приваблює її у про-фесії продавці?

Люди — вони різні, тож інколи знають куди більше за нас, продавців, — адже послугами нашої секції користуються фотографі-професіонали, кореспон-денти, оператори телебач-ення. Якщо ж чогось не розу-міла, то звертася до до-помоги до Світлани Толо-ченко. Вона найкраще роз-бирається в кінофотовиро-бах.

Світлана Толоченко — завідувачка секцією «Муз-товари». Кандидат у члени КПРС, наставниця, має восьмирічний стаж роботи в секції. Голова місцезо-му профспілки колективу «Культура побуту». Сама захоплюється кінофото-графією, музикою. Дуже теп-ло ставиться до своїх по-друг, має великий автори-тет.

Бригадир Галина Кули-ковська — енергійна, во-льова дівчина. Продавець високої кваліфікації. По-дає практичну допомогу всім членам бригади. Най-важчим у роботі продавці вважають боротьбу за куль-туру обслуговування. І не-

хай дівчата з комсомоль-сько-молодіжної секції не завжди задовольняють по-пит покупців, інколи по-мілюються в характеристи-стиці товарів, бо що не ка-жи, а працювати в їхній секції найскладніше, але вони постійно підвищують свій професійний рівень. Щоб помилок було менше, запровадили дівчата у се-бе семінарські заняття, за-писали питання, основні характеристики всіх това-рів у секції. Наприклад, на цьому тижні старту пи-тання щодо фотоапарату-ри: кімкалії і фотоплівки — їхні характеристики і вза-ємодія. Далі піде група кінокамер і проекторів. Потім — системи та ос-новні дані фотоапаратів. Вивчають молоді продавці й новинки, які це не по-явилися на нашому при-лавку, але незабаром поч-нуть надходити.

Люблять дівчата свою роботу, прагнуть викону-вати її якнайкраще.

У КОЖНОЇ з них є своє захоплення. Віра Ніко-ленко, наприклад, колек-ціонує пластинки із запі-сом виступів українських та радянських ансамблів, а окремих виконавців. Сама грає на гітарі і співає. Марина Тимчук любить музику з дитинства, за-хоплюється українськими та російськими народними піснями, тим же завжди порадить покупцеві, яку пластинку придбати. Тетяна Данилова музично-кінченна технікуму радян-ської торгівлі, вдосконалює свої знання з історії тех-нічної літератури, вивчає мови стереодисковок, почала займатись фото-графією. Захоплюється ра-дянською і зарубіжною естрадою. Дуже добре в'я-зає зуміла захопити в'я-занання усіх без винятку членів бригади.

У бригаді кілька років існує книга замовлень. Як-що даного товару сьогодні немає, в книгу записують прізвище, адресу, телефон замовника. Надійде то-вар — замовника поперед-жають про це листівкою.

Г. СТОБЕРСЬКИЙ, працівник обласного Будинку санітарної освіти.

НА ФОТО: МОЛОДІ ПРО-ДАВЦІ З СЕКЦІЇ ФОТОТО-ВАРІВ.

Фото В. ГРИВА.

МОВОЮ КВІТІВ

У середній школі № 2 нашого міста відбувся традиційний конкурс на кращий букет і компози-цію з квітів, у якому взяли участь учні восьмих—де-сятих класів.

Вечір відкрила учениця десятого класу Ірина Бі-рюкова. Сказавши, що конкурс присвячується 60-річчю Ленінського ком-сомолу, вона оголосила умови конкурсу.

Кожний букет і компо-зиція оцінювалися за п'я-тибальною системою. До уваги брались художнє оформлення і захист ро-біт — виразне читання або виконання напам'ять уривків з прозових та вір-шованих творів, які б від-повідали темі букетів і композицій.

Молодість, комсомоль-ська юність — ці поняття найбільшою мірою визна-чали тематику, зміст і ха-рактер робіт, при оформ-ленні яких учні доклали максимум зусиль і старан-ня. Це, зокрема, букети «Нас кидала молодість в шабелний похід» десято-го «Б» класу (із захпе-том віршем Е. Багрицько-го виступила Валентина Крайченко). «60 річчю ВЛКСМ присвячується» десятого «А». «На честь славного ювілею» восьмо-го «Б» класу та інші.

Букети і композиції роз-маїттям кольорів перекон-ливо промовляли серцю кожного про усталену в боях і труді, оспівану в піснях молодість нашої країни.

Трудову доблесть будів-ників БАМу відбила ком-позиція, майстерно склади-на учнями десятого «А» класу.

Червоною стрічкою про-пінзувала кілька учнів-ських робіт тема священ-ної боротьби радянського народу проти німецько-фашистських загарбників, зокрема букет учнів вось-мого «А» класу «Кривава зоря червня 1941-го», ком-позицію десятого «Б», при-свячену Хатині.

На захист композиції «Мала земля» десятого «А» класу Вадим Бойко зачитав уривок з книги Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Прези-дії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва «Мала земля» — видатного твору сучасності, який розпові-дує про відвагу і муж-ність героїв малоземле-ців, котрі 255 днів і ночей відбивали шалені атаки фашистів.

Червоні троянди, перс-иків колірний дрітот... «В'язням Чилі» — так на-звали свої композиції учні восьмого «Б» і дев'ятого «Б» класів.

Конкурс на кращий бу-кет і композицію з квітів пройшов дуже цікаво. «Осінь», «Пам'яті Паризь-кої комуні», «Тобі, вчепе-лю!», «Російські жінки», «Кінець літа», «Ніжність» — усе це назви букетів і композицій, що були гар-но складені учнівськими руками.

Переміг у конкурсі де-сятих «А» клас, друге міс-це посів десятих «Б», тре-те — восьмих «А».

А. ВЕНЦОВСЬКИЙ, учень середньої шко-ли № 2 м. Світловод-ська, інкор.

СПОРТ

Харків'янин Михайло ЗИМА метнув гранату на 71 метр 40 сантиметрів і став ще ближче до переможного фінішу.

ВСІ БУЛИ ОПТИМІСТАМИ

Минулої неділі в Кіровограді закінчився чемпіонат республіки з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди».

Всі уважно підсумовували результати харків'ян — минулорічних чемпіонів республіки. Бо й тепер їм пророкували перемогу. Але один з найбільш іменитих представників Харкова, Михайло Зима, зауважив:

— Тепер слід брати зовсім інший вимір. Адже за рік у шеренгах кращих багатоборців республіки появилось чимало нових імен. І боротьба загострилася. От хоч би кіровоградці. Торік командою вони були на двадцять третью місце. А нині з першого дня захопили лідерство. Мені самому було приємно почути, що Юрій Гришун кинув м'ячик на 94 метри 30 сантиметрів. Наступають на п'ять минулорічних чемпіонів

в особистому заліку кандидати в майстри спорту Володимир Твердоступ, Валентина Пасюкова, Микола Пашаузов. І вони неодмінно будуть у числі призерів... А про свою команду мені поки що важко судити. Скажу хіба що про наймолодшого члена нашої колективи — Миколу Матюшенка. На кожному етапі турніру він дає команді найбільше очок.

А потім — про свій колектив фізкультури, про спортсменів Первомайського хімкомбінату: — У нас кожен комсомолец слав залік з фізичної та військово-технічної підготовки.

Матюшенко справді виручав харків'ян. Але й він, Михайло Зима, не мав собі рівних серед

ніхто не сумнівався, що він стане чемпіоном. А Володимир радів за двох своїх земляків — Степана і Владислава Булгакових, яких поїзів у Кіровоград їхній батько — Володимир Олексійович Булгаков, учитель фізвиховання середньої школи № 1 м. Сум. Усі троє Булгакових мають розрядні нормативи з лижного спорту, всі троє — кращі багатоборці ГПО міста. І ось тепер Владислав і Степан, як і він, Володимир Кравченко, принесли своїй команді найбільше очок.

До останнього виду змагань не було одноосібного лідера. Кіровоградці навіть розраховували на п'яте місце. Але не

усіх учасників чемпіонату. Тільки на восьмому рубежі і в плановому басейні кіровоградців Володимир Твердоступ, який теж виступав у групі «Фізичне вдосконалення», взяв гору — вибив 98 очок зі 100 можливих і проплив стометрівку за 1 хвилину 3,5 секунди. Зате харків'янин був сильнішим на стометрівці, на кроєвій дистанції, на 18 метрів 36 сантиметрів мав кращий результат під час метання гранати (у Твердоступа тільки 52,86).

У групі спортсменів «Сила і мужність» увагу всіх уболівальників привернув сумчанин Володимир Кравченко. І вже

Учениця Кіровоградського машинобудівного технікуму була другою призерною серед спортсменів ступені «Фізичне вдосконалення».

понастило представниці вікової групи «Фізичне вдосконалення» — її результати були такими низькими, що проти імені цієї спортсменки судді просто не прочли. Якби тут стояла цифра першорозрядниці, кіровоградці могли б навіть обіграти харків'ян. А так зійшли вниз десятки провідних команд. На першому місці — багатоборці Дніпропетровська, на другому — Чернігівщини, на третьому — Черкащини.

ЧЕМПІОНАМИ республіки стали: Ольга Ліса (Дніпропетровська область), Юлія Абрамова (Харківська), Ірина Коспеченко (Донецька), Наталія Смайл (Вороніжградська), Ольга Шостак (Дніпропетровська), Надія М'ясниченко (Харківська), Микола Матюшенко (Харківська), Сергій

Галушка (Чернігівська), Володимир Кравченко (Сумська), Михайло Зима (Харківська), Григорій Литовченко (Чернігівська), Віктор Усатий (Дніпропетровська область).

У своїй віковій групі другою була кіровоградка Валентина Пасюкова, багаж очок якої перевищував майстерський. Третю сходинку забрав і наш Юрій Гришун.

Допенно тут нагадати, що найбільшій пропелі збірної Кіровоградщини становили аватардів. Жодного учасника чемпіонату не було з «Трудових резервів», «Колоса», а вихованець «Спартак» виступав у групі тих, хто складав особистий залік.

М. ВІНЦЕВИЙ.
Фото В. ГРИБА.

Хліб-сіль — з рук господарів чемпіонату.

„КОЛОС“ (Полтава) — „ЗІРКА“ — 3:2

Незабаром буде опущено прапор 41-го футбольного чемпіонату України. Командами другої ліги класу «А» лишилося прощестися по п'ять-шість матчів. Тому й не дивно, що на цій дистанції всі клуби проводять поєдинки з піднесенням. Незалежно від свого турнірного становища кожен колектив прагне якомога менше втрачати очок.

У зустрічі полтавського «Колоса» і «Зірки» лідирували відповідно п'ятнадцять і сьому сходинки, було зафіксовано результат 3:2 на користь господарів поля.

Сорок перший тур відбувся 4 жовтня. «Зірка» на своєму стадіоні приймала «Десну» з Чернігова.

В. ШАБАЛІН.

ТРУСКАВЕЦЬ Львівської області. Спартаківка і одеський армієць Носін Файнштейн, набивши відповідно 2450 і 2455 очок, стали переможцями проведеного тут чемпіонату. Укравинці з стрільби з лука, у змаганнях взяли участь близько 120 спортсменів. Друге місце у змаганнях зайняв харків'янин Маргарита Удальцова — 2357 очок, третє — львів'янка Любова Юсько — 2331 очко. У чоловіків володарем своєї нагороди став кишинівський Теліга — 2414 очок, бронзову медаль вручено Павлу Лохматову з Нової Каховки Херсонської області — 2409 очок. У загальнокомандному заліку перемогла збірна республіканської ради «Спартак», яка значно перебрала другого і третього призерів — команди «Зеніту» і «Динамо».

Незважаючи на несприятливу погоду, дев'ять лучників виконали на цьому турнірі норматив майстра спорту, — сказав кореспондентом РАТАУ старший тренер спорткомітету УРСР Микола Ганзор. — Висо-

У ЛУЧНИКІВ СЕРЬОЗНИЙ ІСПИТ

ними результатами поєдиноків ішли учасники. Господарі чемпіонату, а він вперше проходив на спеціально обладнаному тут стрілецькому полі, зробили все можливе, щоб змагання пройшли на високому рівні. Чітко і злагоджено працював оркестр, очолюваний заступником голови Трускавецького міського виконкому І. М. Бляхарським. Тепер у лучників України ще один серйозний іспит — зустріч на Кубок СРСР у Анхабді, що допоможе визначити кандидатів до збірної команди республіки по підготовці до VII літньої Спартакіади народів СРСР.

(РАТАУ).

«ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ», АБО БЕЗПРИНЦИПНІСТЬ ПЕКІНА

ПЕКІН і надалі має намір миритися із збереженням нинішнього статусу Гонконгу — англійської колонії на китайській території. Такого висновку доходить лондонська газета «Файншіл таймс», яка повідомила, що КНР збирається здійснити спільно з колоніальними властями Гонконгу ряд дорогих економічних проектів. «Довгостроковий характер цієї угоди, — пише газета, — свідчить про готовність Китаю піти на те, щоб Гонконг лишився британським володінням і після 1997 року, коли мине строк його оренди Лондоном...»

Чому ж китайські керівники, які на весь світ кричать про свою «революційність» і прихильність до «справы визволення народів», продовжують миритися з іноземною окупацією частини своєї власної території?

Насамперед тому, що співробітництво з колоніальними властями Гонконгу приносить Пекіну величезні частини своєї власної території? Насамперед тому, що співробітництво з колоніальними властями Гонконгу приносить Пекіну величезні частини своєї власної території?

від торгівлі опіумом, і від спекуляції на валютних біржах, і від незаконних операцій з контрабандними товарами.

Останнім часом помітну частину в доходах Китаю становлять і прибутки від виландів в економіку цієї колонії китайських капіталів, що перевищили 1,5 мільярда доларів. Китайці активно інвестують великі суми в такі галузі, як електроніка, нафтопереробка, судно- і машинобудування, створення ними разом з імперіалістичними монополіями Англії, США, Японії. Ці операції, — пише малайзійська газета «Нешнл еко», — проводяться з допомогою

капіталістичних методів, яким могли б позздрити навіть західні підприємці. А це означає, що на колоніальній експлуатації китайських жителів Гонконгу, який КНР використовує як «розмінну монету» у відносинах із Заходом, наживаються не тільки банкі Сіті та Уолл-стріт, а й Пекін.

Ще одна причина заінтересованості маюстів у збереженні нинішнього становища полягає в тому, що, створюючи спільно із Заходом підприємства в Гонконзі, Китай дістає можливість знайомитися з передовою іноземною технологією, включаючи й космічну стратегію. Агентство Франс Пресс, наприклад, відзначає, що Китай купує в Гонконзі те устаткування, на яке західні уряди встановили для КНР експортні квоти та обмеження.

Гонконг є також своєрідною «перевалочною ба-

зою» для емігрантів з Китаю. Тільки за останні шість років понад 280 тисяч громадян КНР перебралися в Гонконг, звідки вони вирушили в країни Південно-Східної Азії. У зв'язку з цим преса згадує про останнім часом б'є тривогу: китайські емігранти дедалі частіше виступають у ролі агентів і провідників політики Пекіна в цьому регіоні. Так, наприклад, за визнанням гонконзької газети «Саут чайна морнінг пост», багато осіб китайського походження, котрі виїхали свого часу в Південний В'єтнам, нині виступають проти соціально-економічних перетворень, що їх проводить уряд Соціалістичної Республіки В'єтнам. «Китайські емігранти, — пише вона, — прагнуть зрівняти заходи в'єтнамської адміністрації, спрямовані на піднесення сільського господарства і підвищення життєвого рівня місцевого населення, проти капіталістичних елементів».

Нарешті, Гонконг відомий і як великий центр шпигунства, використовуваний Пекіном для здійснення своєї гегемоністської політики в Південно-Східній Азії. «Саме в цьому портовому місті з 4,5-мільйонним населенням Китай збирає значну частину необхідної йому інформації», — визнає гон-

конзький кореспондент агентства Рейтер. Ураховуючи все це, неважко зрозуміти, чому Пекін не тільки не поспішає визволити Гонконг, а, навпаки, активно допомагає колоніальній адміністрації. Так, за визнанням лондонської преси, коли в листопаді минулого року в цьому місті спалахнуло заворушення, представники КНР дали зрозуміти, що вони зацікавлені у збереженні «законності» в Гонконзі і вважають, що англійські власті вправі вживати «будь-яких належних заходів».

Така позиція Пекіна щодо Гонконгу зайвий раз доводить безпринципність нинішнього китайського керівництва, готового у своєкорисливих цілях блокуватися із силами колоніалізму навіть на своїй власній території.

С. КУЛИК,
політичний оглядач
ТАРС.

Наша адреса і телефони

316030, ГСП, Кіровоград-30, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу п'єсти і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському письме.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліки, 2.